Skandinaviens Stjerne

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandhed, Kundskab, Dyd og Tro forenet.

Nummer 6	15. Marts 1916	65. Aargang

Tale af præsiderende Biskop Charles W. Nibley,

holdt den 4. Oktober 1915 ved Generalkonferencen i Salt Lake City.

—

Det er mig en stor Glæde at være til Stede her sammen med Eder, Sidste-Dages Hellige; jeg glæder mig altid særdeles meget ved at overvære disse Konferencemøder. De Hellige har sikkert følt sig glade i Hjertet ved at lytte til de Oplysninger, som Præsident Smith gav ved Konferencens Aabningsmøde, særlig Meddelelsen om Kirkens Vækst og Meddelelsen om, at det var paatænkt at bygge et Tempel paa Sandwich-Øerne, hvilket de Hellige sanktionerede. Til dette Tempel og til Templet, der er under Opførelse i Kanada, vil der kræves en stor Sum Penge. Ligeledes kræver Kirkens Kontorbygning og de Tilskud, vi maa give til Opførelsen af Forsamlingshuse, Stavs-Tabernakler og Foredrags-Lokaler, store Summer, saa Brødrene vil let kunne forstaa, at Udgiftskontoen bliver meget stor; men saa vidt jeg kan skjønne, er Kirken nu bedre end nogensinde tidligere i Stand til at møde disse Udgifter. Jeg er forvisset om, at denne Kjendsgjerning vil være til udelt Glæde for de Sidste-Dages Hellige. Men det forventes af os, at vi alligevel vedblivende vil holde Herrens Befalinger, og at vi med vor Tiende og vore Ofringer vil hjælpe til at opbygge Guds Kirke og Rige paa Jorden. Hvilken udmærket Organisation er Kirken ikke! Og hvilken ypperlig, beredvillig Aand gjør der sig ikke gjældende i dens forskjellige Foreninger og Præstedøms-Kvorumer! Hvor kan disse forskjellige Organisationers Lige findes? Har vi ikke Grund til med berettiget Stolthed at spørge, om der noget Sted i Verden gjør sig en mere opofrende Aand gjældende, en mere broderlig Kjærlighed og et mere oprigtigt Ønske om at bistaa de Syge og de Svage og enhver,

som trænger til Hjælp, samt at være til Velsignelse i Verden, end indenfor vort Kirkesamfund? Kan vi ikke med Sandhed og Berettigelse sige til vore Venner i andre Kirkesamfund, Protestanter, Katoliker osv.: Vi har alt, hvad I har, der kan bidrage til, at Menneskene lever ret, er gode Borgere, iagttager god Orden og virker for god Regieringsførelse samt alt, som fører til Menneskeslægtens Vel. Der er ingen Ting, som disse Samfund kan henvise til, at de har, og som bidrager til Menneskeslægtens Forbedring, Fremskridt og Ophøjelse, uden at vi ogsaa har dem; thi, som een af vore Trosartikler lyder: „vi tragter efter alt, hvad der er dydigt, elskværdigt, prisværdigt og godt". Vi tror, at alt i Verden af en god Natur er udspringen og vedblivende udspringer fra Sandhedens Kilde. Vi indrømmer dette med stor Beredvillighed og gjør Brug af alt, som er godt, idet vi tror, at det altsammen i sine Forgreninger tilhører Evangeliets System.

Foruden alle de forskjellige gode og gavnlige Samfundsinstitutioner, som findes i Verden, ejer vi meget mere. Jeg vil i denne Forbindelse dog ingenlunde udtale nogen Kritik eller finde nogen Fejl ved, at andre Samfund ikke er i Besiddelse af de ypperlige Organisationer, som vi har; thi saadanne Mænd som John Knox, Martin Luther, John Wesley udtænkte det bedste System, som de kunde udtænke, og forsøgte at sætte den bedste Plan i Udførelse, som de kunde udgrunde; men hvad de havde var ikke saa godt som det, vi har — kunde ikke være det, og hvorfor? Fordi Herren har planlagt dette Værk, idet han har givet os Evangeliet, og Værket bliver udført efter Herrens Fremgangsmaade. Vi burde ikke dadles eller iretteſættes af vore Brødre udenfor Kirken, fordi vi ikke praktiserer det samme System som de, men derimod et langt bedre. Lige saa lidt tilkommer der os særlig Ros, fordi vor Fremgangsmaade i al Almindelighed er bedre end deres; thi Æren og Prisen tilkommer alene Herren. Vi bør prise ham, fordi det gjengivne Evangeliums System er saa meget bedre, kraftigere og mere resultatrigt end de Systemer, som de praktiserer; og vi fremholder i al Ydmyghed dette System som det mest udmærkede til at opnaa Fredstilstande og det gjensidige gode Forhold mellem Menneskene, og til at opnaa de Velsignelser og gode Ting, som Menneskene kan nyde, hvor der herſker Fred.

En Aand — forskjellig fra den almindelige i Verden — gjør sig gjældende i vort Kirkesamfund; men vi fortjener ikke at blive særlig ærede derfor; thi vi har ikke skabt denne ypperlige aandelige Indflydelse. Heller ikke kan vi dadle vore Medmennesker, som ikke kjender Evangeliets Principer, fordi de ikke er i Besiddelse af den samme aandelige Indflydelse, som tilskynder os til at gjøre det Gode, handle retfærdigt og fremhjælpe Menneskehedens retfærdige Interesser paa Jorden. Vi er ikke berettigede til særlig Pris, fordi vi er i Besiddelse af denne ypperlige aandelige Indflydelse, som vi retter os efter; thi det er Herren, som har givet os denne Aand, og som bevirker, at vore kirkelige Organisationer er forskjellige fra alle andre Samfunds-Organisationer.

Vi har vore Organisationer af Præstedømmets Kvorumer, hvilket er

en Ting, som intet andet Samfund i Verden har. Men disse andre Samfund kan ikke dadles, fordi de ikke har dem; thi de har ikke kjendt noget hertil. Menneskene kunde ikke udfinde Evangeliets frelsende System; men det er Herren, som har givet os Evangeliet. Det er ham, som giver os disse Gaver og virker paa denne Maade. Foruden Præstedøms-Organisationerne har vi de kirkelige Biforeninger, saasom den kvindelige Hjælpeforening. Hvilken udmærket Organisation er denne ikke! Søstrenes nidkjære og selvopofrende Virksomhed iblandt de Fattige og Syge bringer i Sandhed mange Velsignelser til dem. Men atter her gjælder det: Herren gav os denne Forening. Han inspirerede sin Tjener, Profeten Joseph Smith, til at organisere den. Andre har prøvet paa at efterligne, hvad Herren har givet os; dette er godt; vi er glade ved at se det; men Aanden, som ledsager dette af Gud oprettede Værk, kan Verden ikke give; og Verden kan ikke borttage den. Herren har skjænket os denne Aand, i Forbindelse med de forskjellige Organisationer, og derfor er de saa meget bedre end noget af det, Verden har at tilbyde.

Paa samme Maade forholder det sig med Kirkens timelige Indtægts-System. Den Maade, paa hvilken vi kommer i Besiddelse af de nødvendige Midler til Kirken, er den samme Fremgangsmaade, som Herren benyttede for Tidsaldre tilbage, altsaa ikke nogen ny; men det er Herrens Fremgangsmaade, og vi kjendte den ikke, før Herren aabenbarede Princippet til sin Tjener, Profeten, hvorved vi kommer i Besiddelse af Midler til Kirkens financielle Forvaltning og timelige Underhold, saa at vi bliver satte i Stand til at bygge de Templer, vi har omtalt til Eder, udbrede Evangeliet, opbygge Forsamlingshuse og opbygge Kirken i timelig Henseende paa de forskjellige Omraader. Herren gav os dette System, der er forskjelligt fra alle andre Indtægts-Systemer i Verden. Nogle af vore Medmennesker prøver paa at efterligne vor Fremgangsmaade, og dette glæder os; men det synes, som om de ikke kan faa et lignende System som vort indført, fordi den Aand, som gaar igjennem vor Kirkes Organisation, naturligvis er forskjellig fra den Aand, der gaar igjennem en hvilken som helst anden Organisation i Verden. Det er maaske let for en Billedhugger at lave en Lermodel af en Mand og gjøre den fuldkommen, hvad Formen angaar, men det vilde blive en ganske anden Sag at give Modellen Liv ved at indblæse den „Livets Aand" gjennem dens Næse. Dette er en helt forskjellig Ting; og Herren har givet sin Aandskraft til denne Kirke, den levende og virkende Aandskraft, som inspirerer og styrker os til Udførelsen af retfærdige Gjerninger og til at give Kirken af vore timelige Midler.

Vi kan ikke med Rette kalde dette en Opofrelse, thi det er det ikke. Det er en Lov, som er almindelig i sin Natur og gjælder for Alle. „Tiendeloven" er ikke en Lov i Lighed med visse Love, der er vedtagne i de Forenede Stater og i andre Lande, som kun vedrører bemidlede Individer og ikke dem, som er forholdsvis ubemidlede; det er en for alle gjældende Lov, og denne Herrens retfærdige Lov bestemmer, at alle, som modtager Evangeliets Gaver, skal støtte Evangeliets Sag med deres Midler, og støtte Kirken. Skal ogsaa Enken ved Vaskebaljen yde

af sine Midler? Ja! Hun kan modtage Velsignelser i Templerne; hun kan modtage de Velsignelser, der er forbundne med at overvære Møderne i Forsamlingshusene, og hun kan modtage enhver evangelisk Gave og Velsignelse, som Kirken har i Eje. Enkens Skjærv er antagelig, og hun giver maaske forholdsvis mere end alle vi andre. Om end hendes Skjærv er lille, forventes det dog, at hun skal give den; thi dette er Herrens Lov. Men de af Menneskene udstedte Love er forskjellige herfra. De siger maaske noget lignende som, at Halvparten af een pCt. af de skattepligtige Borgere skal betale Extraskat til Regjeringens Underhold, medens 99½ pCt. af Borgerne gaar aldeles fri for at betale denne Skat. Herrens Lov er forskjellig derfra. Den gjælder lige for alle, og derfor betaler de Rige i Henhold til deres Midler og de Fattige i Henhold til deres, ligesom alle er ligestillede med Hensyn til Modtagelsen af evangeliske Gaver og Velsignelser i Templerne. Saa Fremgangsmaaden er, som I ser, ikke saa lidt forskjellig fra de nævnte verdslige Skattelove.

En anden Ting, hvori Kirken adskiller sig fra de andre Samfund og Organisationer, som vore Brødre udenfor vort Samfund tilhører, er denne, at hvis en Mand begaar uretfærdige Handlinger, saa vil han, om han end aldrig saa meget paaberaaber sig godt Medlemsskab i Kirken, dog blive draget til Ansvar; og hvis han vedblivende synder, vil han, ligegyldig hvor rig eller hvor mægtig i social Henseende han er, eller hvor afhængig nogle mulig er af ham, dog blive tiltalt og hans Sag undersøgt og behandlet af Kirkens Myndigheder, og det vil ikke taales, at Sagen bliver trukken i Langdrag. En saadan Mand maa alvorlig omvende sig og ophøre at udøve de uretfærdige Handlinger, som han har praktiseret; thi ellers vil han uundgaaelig blive udelukket af Kirken. Jeg tror ikke, at en saadan Fremgangsmaade bliver fulgt i ret mange andre Organisationer. Jeg erfarer derimod, at Mænd, der ikke lever et godt Liv, faar Lov til vedblivende at staa som Medlemmer i mange af disse Samfund, og de gaar i Almindelighed helt fri for Tiltale. I denne Henseende gaar vi frem paa en anden Maade; Herrens Fremgangsmaade er at „bringe os til at staa oprejst", som vi siger, og fordre af os, at vi holder Guds Befalinger og udfører Retfærdighedens Gjerninger.

En tredie Ting, som giver os et Særpræg og gjør os noget forskjellige fra andre, er den Beredvillighed, som gjør sig gjældende indenfor vort Samfund for at hjælpe Kirkens Medlemmer til at komme i Besiddelse af egne Huse, komme ud af Gjæld og ikke mere paadrage sig Gjæld; som Følge af disse Bestræbelser ejer 73 pCt. af de Sidste-Dages Hellige deres egne Hjem. — Idet jeg siger dette, ønsker jeg ikke at finde Fejl hos andre, men jeg prøver kun paa at vise, hvad Herren har gjort for os, og at bringe os til at tælle vore mange Velsignelser og se, hvad Herren paa saa mange Maader gjør for Eder og mig og for Kirken som et Hele.

Nu spørger jeg: Er det ikke en god Ting, at de Hellige kommer i Besiddelse af deres egne Hjem? Og er alle disse forskjellige Bestræbelser

af de kirkelige Organisationer, som jeg har hentydet til, ikke meget samfundsnyttige? Eller skader de? Leder de til noget, som er forkert og uretfærdigt? Nej, nej! de er alle gode og bringer mange Velsignelser med sig.

Vi hørte, hvad Præsident Smith i sin Aabningstale sagde om Ward-Lærernes Virksomhed (Brødre i Menigheden, der er bestikkede til at besøge de forskjellige Familier i Kirken hver Maaned). Denne kirkelige Anordning er forskjellig fra Verdens almindelige Skikke. Jeg ønsker at henlede alles Opmærksomhed herpaa og tillige paa Søstrenes Hjælpeforening, samt ligeledes paa det System og den Maade, paa hvilken Kirken skaffer de nødvendige Midler til dermed at bestride de mange kirkelige Udgifter; der kan ikke i nogen Henseende tænkes noget, som tilnærmelsesvis kan naa den Fuldkommenhed i System, der findes i disse Fremgangsmaader. Hvor udmærket var ikke de Ward-Læreres Fremgangsmaade, som Præsident Smith talte til os om i Gaar Formiddags. Kunde de have valgt en bedre? Kan en bedre Plan udtænkes eller en bedre Fremgangsmaade følges end den at udvise vor broderlige og søsterlige Kjærlighed ved at række en trængende Broder og Søster en hjælpende Haand paa den Maade og efter den Plan, som Søstrenes Hjælpeforening gjør det? Er der en bedre Fremgangsmaade? Har nogen i Verden en Plan at følge, der, naar alt overvejes, i Praktiskhed kan maale sig med Kirkens Fremgangsmaade? Nej! Tilvisse ikke! Men jeg siger igjen, at ingen blandt vore Medmennesker kan dadles, fordi de ikke kjender denne Plan, thi de forskjellige Samfund følger de bedste Planer, som det har været mulig! for Menneskene i Tidens Løb at udtænke. Jeg fordømmer derfor ikke de forskjellige protestantiske Kirkesamfund, men jeg tager min Hat af for Protestantismen. Jeg gjenkalder med Taknemlighed i mit Hjerte, hvorledes Protestanterne stred og led og blev forfulgte og besværede og bekjæmpede hele Tiden, saasom Knox og Luther, Cromwell og Wesley, Blake og Drake og alle disse støtte Protestanter, som bekrigede Tyranniet og modstod al Undertrykkelse og alt det, som vilde modvirke Friheden og Menneskerettighederne; jeg er her i Dag, og I er her og nyder Friheden som Følge af, at den protestantiske Verden erhvervede disse Friheder for os. Hvis ikke, havde vi maaske ikke nydt denne store Frihed her i Amerika; derfor bør al Ære og Pris gives Protestantismen.

Naar Spørgsmaalet angaar Religion og religiøse Forhold, kirkelig Organisation osv., siger jeg gjentagende, at de har det bedste, som Mennesker kan planlægge; men vi har det, som er bedre, og jeg har henledt Eders Opmærksomhed paa nogle faa af de Ting, som Herren har givet os, og som de ikke er i Besiddelse af. Og forunden de ydre Former har Herren skjænket os den Kraft, som giver disse Former Liv, den Helligaands Kraft. De er ikke i Besiddelse af denne aandelige Kraft som Følge af, at den ikke er bleven givet til dem. Vi ser en Ældste (eller Præst) tage en Person ned i Vandet for at døbe ham, og idet han løfter sin Haand for Guds Aasyn, siger han: „Med Fuldmagt fra Jesum Kristum døber jeg Dig i Faderens, Sønnens og den Helligaands

Navn. Amen." Hvad betyder disse Ord? Lad os vel overveje dem. Disse Ord: „med Fuldmagt" betyder overordentlig meget; thi hvem ellers har været befuldmægtiget? Hvilket andet Samfund eller Organisation? Vi kan dog ikke dadle og har ingen Ret til at dadle en Organisation, fordi den ikke har denne Fuldmagt, lige saa lidt som vi selv kan tage Æren eller rose os selv, fordi vi er i Besiddelse af den. Det er Kristus, som har givet denne Fuldmagt til Eder, til mig og til Kirken, og Ære og Pris tilhører ham! Trods vore Svagheder — og de er mange — finder jeg i alle de kirkelige Organisationer, at Medlemmerne er besjælede af Guds Aand, at de er villige til at yde Hjælp, hvor som helst de kan, og at de ønsker at gjøre alt det Gode, de kan. Jeg tror ikke, at det kan siges om os, at vi som et Folk sætter vore Hjerter til denne Verdens Ting. Jeg tror, at vore Hjerter i det Hele og Store er knyttede til Guds Riges Interesser og til de retfærdige Ting, som hører Guds Rige til, saa at Riget maa blive oprettet og grundfæstet paa Jorden, og Saliggjørelsesværket sprede.

Med Hensyn til den Bistand, som Kirken yder sine Medlemmer, vil jeg sige, at Biskopperne i de forskjellige Wards (Sogne) af og til hjælper Folk til at komme i Besiddelse af et Stykke Land, og hjælper fattige Folk, som ikke kjender ret meget, tilrette med, hvorledes de f. Ex. skal forbedre deres Kvægbestand.

Kan nogen sige, at der er det mindste forkert i, at Kirkens Embedsmænd og Kirkens Folk saaledes søger at hjælpe og gavne og være til Velsignelse, og at der ved denne Fremgangsmaade er noget som helst, der burde forandres. Jeg tænkte i Formiddags, da Broder Austin fra Brigham Stav sagde, hvor godt Kirkens Medlemmer der enedes med dem, som ikke var i Kirken, og hvorledes de elskede hinanden og levede fredeligt sammen, at dette var, som det skulde være; hvorfor skulde de ikke det? Men dette Forhold er forskjelligt fra, hvad Stillingen var for en Tid tilbage, og endogsaa nu er Forholdet ikke altid det bedste, hvor vi ikke er kjendt og forstaaet. Men Tiden nærmer sig, Brødre og Søstre, da der er Fare for, at vi bliver lidt overmodige paa Grund af det, Herren har gjort for os, og tilregner os selv Æren og stiller os lidt højere end vore Naboer. Vi burde være forsigtige, at vi ikke i mindste Maade føler os hovmodige, hvis vi har noget forud for dem — og vi har meget; men de kan ogsaa blive meddelagtige deri, og vi burde altid erindre, at det er Herren, som har givet os disse Gaver, der er forskjellige fra, hvad Verden er i Besiddelse af, og at det er ham, som vedblivende giver os dem. Dette Værk er ikke Præsident Smiths eller Profeten Joseph Smiths Værk, eller Kirkens ledende Mænds Værk som et Hele; det vil sige, det er naturligvis deres Værk, som det er Eders og mit, men disse Mænd planlagde det ikke, det blev planlagt af Gud, som inspirerede dem til at udføre sin Villie. Disse Mænd gav ikke Værket Liv, men Herren gav det Liv, ligesom han gav Adam Liv, idet han blæste Livets Aande gjennem hans Næse. Herren gav Værket Liv og Kraft. Disse Mænd gjorde det ikke; de kunde ikke gjøre det.

Af alle disse mange Ting, som jeg har nævnet, og af mange flere, som jeg kunde nævne, hvis jeg havde Tid dertil, kan vel næppe nogen kaldes skadelige Fremtoninger? Kan nogen som helst i Verden staa op og sige, at der findes lige saa udmærkede Institutioner og Organisationer i noget som helst andet Samfund, eller i alle andre Samfund sammenlagte? Nej, nej, thi de har ikke disse af Gud givne Organisationer. Jeg spørger nu: Taler alle disse Kjendsgjerninger ikke med overbevisende Kraft for, at Joseph Smith sagde Sandhed, da han i 1820 meddelte nogle saa Folk i Palmyra, at han havde haft en himmelsk Tilkjendegivelse, idet Faderen og Sønnen havde aabenbaret sig for ham? Taler de foreliggende Resultater af Profetens Virksomhed ikke for, at han sagde Sandhed, da han meddelte Menneskene, at Engelen Moroni havde overgivet i hans Hænder Guldtavlerne, hvorfra Mormons Bog blev oversat, og at de tre Vidner, som stadfæstede dette Profetens Vidnesbyrd, talte Sandhed? Kan det være muligt, at et daarligt Træ kan bære gode Frugter, eller at et Værk, der er bygget paa Falskhed og Løgne, kan bære slige gode og ypperlige Frugter? Kan dette være Tilfældet, hvorledes skal saa Frelserens Ord forklares, som siger, at et daarligt Træ kan ikke bære gode Frugter, og at vi kan kjende, om et Træ er godt, ved at betragte dets Frugter? Menneskene samler ikke Vindruer af Tornebuske eller Figener af Tidsler; thi dette vilde være unaturligt. Og saaledes med Hensyn til alle gode Resultater af Evangeliets Værk, som jeg kunde nævne for Eder; de vidner alle om Værkets Sandhed og Guddommelighed; og jeg bærer her Vidnesbyrd derom. Den Maade, paa hvilken Evangeliets Værk bliver udført, og som frembringer saa ypperlige Frugter, er Guds Maade at udføre det paa. Gud virker paa Jorden ved den Kraft, hvormed han har forlenet sit Præstedømme, for at tilvejebringe disse synlige Resultater — og større end disse; Tiden skal nemlig komme, som en af Brødrene sagde i Formiddags, da alle vil tro paa Kristus og hans Evangelium; thi „i Jesu Navn skal hvert Knæ bøje sig, deres i Himmelen og paa Jorden og under Jorden, og hver Tunge skal bekjende, at Jesus Kristus er en Herre til Guds Faders Ære". (Fil. 2: 10—11.) Tiden vil komme, da alle vil bøje deres Knæ og bekjende, at Jesus er Guds Søn og Verdens Frelser, samt ære og prise Faderen, hvilket jeg ydmygt beder om i Jesu Navn snart maa gaa i Opfyldelse, til Menneskeslægtens Velsignelse allevegne. Amen.

Tankesprog.

— Glædesdage løber; Sørgedage kan næppe slæbe sig afsted; derfor, saavidt det staar i din Magt: Skab sande Glædesdage!

— Pral ikke i Dag med, hvad Du vil gjøre i Morgen. Udfør Handlingen, og lad da andre rose Dig!

Arbejd med Iver!

„Sandelig, siger jeg, Menneskene burde arbejde med Iver for en god Sag, gjøre mange Ting af deres egen fri Villie, og bevirke megen Retfærdighed." (Pagt. Bog 58. Kap., 27. V.)

Disse Herrens Ord blev givne ved Profeten Joseph Smith, medens Kirken endnu var i sin Barndom, og viser, at Herren ønsker, at hans Børn skal virke med Flid for at fremme hans Sag paa Jorden. Der findes uden Tvivl dem af Menighedens Medlemmer, som endnu ikke forstaar den Forpligtelse og det Ansvar, der hviler paa dem vedrørende Evangeliets Forkyndelse til deres Medmennesker i Forbindelse med den Ret, som ethvert Medlem af Kirken har til at indbyde Menneskene til at komme til Kristus; men de venter paa en speciel Kaldelse i den Henseende.

Herrens Ord lyder videre saaledes:

„Og atter siger jeg Eder, jeg giver Eder den Befaling, at enhver, baade Ældste og Præst, Lærer og Medlem, skal gaa frem med hele sin Kraft og ved sine Hænders Arbejde forberede og fuldkomme de Ting, hvilke jeg har befalet. Og lader Eders Prædiken være en Advarsels Røst, fra hver Mand til sin Næste i Mildhed og Sagtmodighed." (P. V., 38. Kap., 40—41. V.)

Og videre i det 88. Kap., 81.—82. V., siger Herren:

„Ser, jeg sendte Eder ud for at give Eders Vidnesbyrd og advare Folket, og det tilkommer enhver, der er bleven advaret, at advare sin Næste. Derfor ere de uden Undskyldning, og deres Synder hvile paa deres egne Hoveder."

Vi ser heraf, at ethvert Medlem i Kirken saaledes er berettiget til at samtale med sine Medmennesker om Evangeliets Principper og aflægge sit personlige Vidnesbyrd angaaende Evangeliets Gjengivelse ved Engles Administration, og paa denne Maade støtte det store udstrakte Missionsarbejde, som foregaar paa Jorden. Hermed menes dog ikke, at enhver efter eget Skjøn har Ret til at gaa ud i Egenskab af Missionær, eller til at forrette evangeliske Ordinancer uden forudgaaende Kaldelse og Beskikkelse, da der er en Orden, som bør iagttages, ikke alene med Hensyn til Ordination til Præstedømmet, men ogsaa med Hensyn til, at enhver Missionær maa beskikkes til den Plads, hvori han skal virke. Desuagtet er det Medlemmernes Ret og Pligt at belære deres Slægtninge samt Naboer og Venner om Evangeliets frelsende Plan. For nogle Aar tilbage, da Missionærernes Antal i disse Lande omtrent var som nu for Tiden, var det en almindelig Skik, at Medlemmerne indbød Naboer og andre Venner til Møderne. De unge Søskende var ligeledes organiserede som et Missionskorps, der under en bestemt Bestyrelse havde faaet anvist sit Distrikt til deri at udsprede Skrifter og indbyde til Møderne. Denne Virksomhed havde et ypperligt Resultat, da mange oprigtige Mennesker derved kom til en Forstaaelse om Sandheden, som de annammede, og blev lykkeliggjorte.

I de senere Aar er der imidlertid udsendt et stort Antal Missionærer fra Zion til disse Lande, hvis specielle Mission har været at gaa fra Hus til Hus og fra Dør til Dør, saavel i Byer som paa Landet, for at tilbyde Menneskene Livets sande Ord; og grundet paa det større Antal Missionærer, som virkede i disse Lande, har Missionskorpsene paa flere Steder standset deres organiserede Virksomhed, og Medlemmerne har tilsyneladende ophørt med at indbyde deres Venner og Slægtninge til Møderne; i mange Tilfælde undlader de ogsaa at gjøre de saa Missionærer, som for nærværende Tid findes i disse Lande, bekjendte med deres nærmeste Venner. For at rette paa denne saa vigtige Sag og bringe Missionsgjerningen frem til det rette Standpunkt ønsker jeg at minde ethvert af Kirkens Medlemmer i denne Mission om det personlige Ansvar, som enhver bærer overfor sine Medmennesker; jeg haaber, at enhver fra nu af vil tage fat med forøget Iver og Interesse og kraftig bistaa os Missionærer i det store Arbejde, der er paalagt os at udføre.

Til Eder, elskede Brødre, som virker i denne Mission, har jeg den Meddelelse at bringe, at jeg som Svar paa en Skrivelse til Kirkens Første Præsidentskab i Zion angaaende Missionens Stilling i Skandinavien modtog følgende opmuntrende Ord: „Deres Skrivelse af 26. Januar d. A. er modtaget og læst af os med megen Interesse og Tilfredshed, og vi lykønsker Dem for det gode og trofaste Arbejde, som er udført af Dem selv og Medarbejdere."

Disse hjertelige og opmuntrende Ytringer fra Kirkens Præsidentskab, som bærer det store Ansvar med Hensyn til Ledelsen af alle Kirkens Anliggender baade hjemme og ude i Verden, glæder og fryder os alle i denne Mission, ligesom de ogsaa anspore os til ny Iver for at fremme vor Faders Sag. Det forekommer mig stedse, som om en Stemme hvisker mig i Øret:

„Ser, Marken er allerede hvid til Høsten; det er den ellevte Time og den sidste Gang, at jeg vil kalde Arbejdere i min Vingaard." (P. V., 33. Kap., 3. V.)

Med den Forvisning i mit Hjerte, at Herren altid mener, hvad Han siger, føler jeg selv til at forøge mine Anstrengelser for paa rette Maade at benytte de billedlig talt faa Minutter, som er tilbage, før den tolvte Time kommer. Lader os alle erindre Herrens Ord, der lyder:

„Lytter, I min Kirkes Ældster, som jeg har beskikket. I ere ikke udsendte for at undervises, men for at lære Menneskenes Børn de Ting, som jeg har lagt i Eders Hænder ved min Aands Kraft; og I skulle undervises fra det Høje. Helliger Eder, saa skulle I blive begavede med Kraften, at I kunne meddele, ligesom jeg har talt. Lytter, thi se, Herrens store Dag er nær. Thi Dagen kommer, da Herren skal lade sin Røst høre fra Himlen. Himlene skulle bæve, Jorden skjælve, og Guds Basun skal lyde baade længe og højt og sige til de slumrende Nationer: I Hellige, staar op og lever; I Syndere, bliver og slumrer, indtil jeg atter kalder. Derfor ombinder Eders Lænder, at I ikke skulle findes blandt de Ugudelige. Opløfter Eders Røst og spar ikke. Raaber til Nationerne, at de skulle omvende sig, baade Gamle og Unge, baade Trælle og Fri, sigende: Bereder Eder til Herrens store Dag." (P. V., 43. Kap., 15.—20. V.)

Arbejd derfor med Iver for den gode Sags Fremme!

Hans J. Christiansen.

Præsident Charles W. Penroses 84-aarige Fødselsdag.

Præsident Charles W. Penrose, anden Raadgiver til Kirkens Præsident, fyldte den 4. Februar sit 84. Aar. Præsident Penrose er, trods sin høje Alder, i Besiddelse af et ualmindelig godt Helbred, der gjør det muligt for ham med usvækket Energi at udføre sine Kaldspligter. Han fødtes i London og blev Medlem af Kirken i 1850. Han virkede som Missionær i England fra 1851 til 1861, førend han som Leder af et stort Selskab af Hellige emigrerede til de Forenede Stater. Sejladsen over Atlanterhavet paa Sejlskib varede hele 30 Dage. Præsident Penrose har stedse virket med utrættelig Energi i de forskjellige Stillinger, han har indtaget i Kirken, og har udført flere vigtige Missioner. Hjemme tog han i tidligere Tid megen Del i kommunale Anliggender og har udfoldet en stor Virksomhed som Dagbladsredaktør og Journalist. Hans praktiske Sands og store Arbejdsevne og den utvungne Frihed, hvormed han har kunnet kaste sig over de forskjellige Opgaver, der har været ham anbetroede, eller som han selv har sat sig, har gjort det muligt for ham at udføre en frugtbringende og velsignelsesrig Virksomhed i de mange Aar, der er forløbne, siden han i 18-Aars Alderen sluttede sig til Kirken. Som Taler og Skribent kan kun faa staa ved Siden af ham. Han taler og skriver i et ukunstlet, men smukt, tankerigt og udtryksfuldt Sprog. Præsident Penrose har Evne som kun faa til at fremsætte Evangeliets frelsende og ophøjende Principper med stor Klarhed. Hans evangeliske Smaaafhandlinger, kaldte „Straaler af levende Lys", er benyttede som Missionstraktater i al Verdens Lande.

De skandinaviske Hellige ønsker Præsident Penrose et vedvarende godt Helbred og nedbeder Herrens rigeste Velsignelser over ham, saa at han med usvækket Kraft kan udøve sin evangeliske Virksomhed og med apostolisk Myndighed velsigne de Hellige og oplyse de Oprigtige om Evangeliets frelsende Principper.

Evangeliets Bortfagelse og Gjengivelse.

Af Ældste Niels F. Green.

Ord kan ofte blive taget i forskjellige Betydninger eller i deres Anvendelse blive givet en forskjellig Begrændsning med Hensyn til deres Mening, d. v. s. Rækkevidde som Begrebsudtryk og Begrebsbetegnelser. Dette gjælder saaledes Ordet „Evangelium", der er af græsk Oprindelse og i sit videste Begreb forklares at betegne et af særlige Sendebud, Engle eller Mennesker, forkyndt Glædesbudskab. Ordets Sammensætning er nemlig: Ev-angelium, af eu (vel) og angelos (Sendebud; Engel); angelia (Budskab). I det engelske Sprog benyttes i Almindelighed Ordet »gospel« til at betegne det samme, som vi forstaar ved Evangelium. Det engelske Ord er af angelsaxisk Oprindelse og er en Sammendragning af »Godspell« (God-story), Beretning om Gud.

De første Kristne benyttede Ordet „Evangelium" til at betegne ikke

alene Budskabet om Kristus og Frelsen ved ham, men tillige de aandelige Gaver, der var forbundne med Troen paa dette Budskab og Annammelsen af det ved Modtagelsen af Evangeliets Ordinancer, saasom Daab og Haandspaalæggelse for den Helligaands Gave, og i denne omfattende Betydning bliver Ordet anvendt af de Sidste-Dages Hellige.

Som Bevis for, at de første Kristne benyttede Ordet i denne udstrakte og livsbetegnende Betydning, vil vi anføre Pauli Ord til Romerne, naar han siger: „Jeg skammer mig ikke ved Kristi Evangelium, thi det er en Guds Kraft til Saliggjørelse for hver den, som tror." (Rom. 1, 16.)

I Henhold til denne Definition er Evangeliet mere end en Lære, det er tillige en Kraft, hvilken „Kraft til Saliggjørelse" blev tildelt Menneskene gjennem Guds beskikkede Præstedømme; og da Præstedømmet og Evangeliets aandelige Gaver blev borttagne fra Jorden i mange hundrede Aar, nemlig indtil Joseph Smith blev kaldet af Herren som hans Profet, kan vi Sidste-Dages Hellige med fuld Berettigelse og fuld Sandhed sige, at Evangeliet var borttaget fra Jorden i disse mange hundrede Aar.

Kristus forklarer i en Aabenbaring til Profeten Joseph Smith, hvad hans Evangelium er: „Og dette er mit Evangelium: Omvendelse og Daab ved Vand, og da kommer Daaben med Ild og den Helligaand, ja, Talsmanden, der viser alle Ting og lærer Rigets fredelige Anliggender." (Pagt. Bog 39. Kap. 6. V.) Kristi Evangelium er, som vi forstaar, en livgivende Kraft af den højeste aandelige Orden.

Livet er en bestandig Kamp mellem de gode og de onde Magter, og hvorvel de gode Magter altid tilsidst vil sejre, har de onde Magter dog ofte sejret over de gode Kræfter i dette Jordeliv, ja, i den Grad, at endogsaa det sande Præstedømme og den sande Kristi Kirke, som allerede nævnt, blev borttaget fra Jorden i Løbet af de første Aarhundreder efter Kristus. Saavel i det gamle som i det nye Testamente findes flere profetiske Udtalelser desangaaende, og vi vil i det følgende henvise til nogle af de tydeligste Skriftsteder vedrørende dette Emne.

Spørges der: hvad var Skyld i, at Evangeliets Naadegaver blev borttagne fra Jorden; saa maa vi svare: den almindelige Ugudelighed i Verden.

Denne Ugudelighed gav sig Udslag, for det første i frygtelige Forfølgelser af de Hellige, som vi lærer af Bibelen og af den verdslige Historie, og mangfoldige af de Hellige i hine Dage maatte lide Martyrdøden. Særlig gik det ud over Kirkens Præstedømme. Næsten alle Apostlene maatte ifølge de historiske Beretninger lide Martyrdøden. Saavel Kristus som Apostlene forudsagde disse Trængsler for Menigheden. Vi har for den østlige Halvkugles Vedkommende ingen historiske Vidnesbyrd om det nøjagtige Tidspunkt, da de sidste guddommeligt bemyndigede Ældster og Præster blev borttagne fra Jorden, men eftersom det historisk kan paavises, at Evangeliets overordentlige Naadegaver snart ophørte at findes blandt Menneskene, kan vi deraf slutte, at Præstedømmet, som gjennem Administrationen af Evangeliets Ordinancer delagtiggjør Menneskene i disse Naadegaver, paa et forholdsvis tidligt

Tidspunkt ikke længere fandtes her. For den vestlige Halvkugles Vedkommende, hvor Kristus snart efter sin Himmelfart ogsaa havde oprettet sin Kirke, blev Præstedømmet ikke fuldstændig borttaget fra Jorden, før den sidste af de nefitiske Profeter, Moroni, i Slutningen af det fjerde Aarhundrede afsluttede sin Livsbane.

Den almindelige Ugudelighed i Verden gav sig fremdeles Udslag i et stort Frafald fra Kirken af Menighedens Medlemmer. Mange af Profetierne baade i det gamle og i det nye Testamente vedrører dette store Frafald. Saavel hin Tids Kirkehistorie som den verdslige Historie bevidner dette Frafald, der i Forbindelse med Kristenforfølgelserne tilsidst medførte, at Jesu Kristi Kirke ikke mere fandtes paa hele den østlige Halvkugle, skjøndt der tidligere, trods Forfølgelserne, havde været livskraftige, blomstrende Menigheder i mange Lande.

At Evangeliet skulde blive borttaget fra Jorden, findes omtalt paa forskjellige Steder i de hellige Skrifter, om end ikke med saa stor Tydelighed som den, hvormed dette Emne rimeligvis har været omtalt i Skrifterne, førend den vedersthggelige Kirke, der „er vedersthggeligere end alle andre Kirker", havde „borttaget mange Dele af Lammets Evangelium", som var „tydelige og saare ypperlige", og ligeledes havde „borttaget mange af Herrens Pagter", saa at der „paa Grund af disse Ting, som er borttagne af Lammets Evangelium", er „en saare stor Mængde, der støder an, ja, i den Grad, at Satan har stor Magt over dem". (Se 1. Nefi, 13. Kap.)

Men Evangeliets Gjengivelse er ogsaa omtalt i Skriften, baade i det gamle og i det nye Testamente; og Grundvolden er lagt til det Rige, om hvilket Profeten Daniel vidnede, at det skulde blive oprettet i de sidste Dage, men ikke ved Menneskehænder, og som skulde bestaa evindelig. Et af de vigtigste Skriftsteder vedrørende Evangeliets Gjengivelse findes i Johannes Aabenbaring, 14. Kap., 6. og 7. Vers, og lyder:

„Og jeg saa en anden Engel flyve midt oppe under Himmelen, som havde et evigt Evangelium at forkynde for dem, der bor paa Jorden, og for alle Folkeslag og Stammer og Tungemaal og Folk; og han sagde med høj Røst: Frygter Gud og giver ham Ære, thi hans Doms Time er kommen, og tilbeder ham, som har gjort Himmelen og Jorden og Havet og Vandenes Kilder."

Ved at overveje Profeternes Udtalelser med Hensyn til det store Frafald, der skulde finde Sted fra Sandheden, samt det store aandelige Mørke og den store Ugudelighed, som derefter skulde herske paa Jorden, kan vi komme til en meget dybere Forstaaelse af Verdensbegivenhederne siden hin Tid. Særlig Apostelen Johannes omtaler Løgnens organiserede Magt (Joh. Aab. 17. Kap.), der skulde opkomme efter Frafaldets Tid, og som han personificerede som en Skjøge, „med hvem Jordens Konger har bolet, og de, som bor paa Jorden, er blevne drukne af hendes Utugts Vin" (2. Vers); og han forklarer, at Skjøgen „er den store Stad, som har Herredømme over Jordens Konger (18. Vers), hvilken Stad er bygget paa 7 Bjerge" (9. V.). Eftersom Rom er bygget paa syv Høje, har mange Fortolkere ment, at Johannes med denne Forudsigelse sigtede til Romerkirken. Vi maa dog vel vogte os for, at

vi ikke frakjender Præsteskabet i den romersk-katolske Kirke alle ædle Motiver, men erindre, at skjøndt hele det katolske Præsteskab er uden Bemyndigelse af Jesus Kristus til at administrere evangeliske Ordinancer, har dog mange katolske Gejstlige, bortset fra dette Faktum, udført meget Godt blandt deres Medmennesker, hvilket vil komme dem til Gode paa Regnskabets Dag.

Med Udryddelsen af mangfoldige af de Hellige i hine Tider, og i Særdeleshed Præstedømmet, det store Frafald fra Kirken af mange af dens Medlemmer for at undgaa Martyrdøden, og de gradvise Afvigelser fra Evangeliet af dens Medlemmer, kom snart den for de Oprigtige skjæbnesvangre Tid, da Kristi sande Kirke ophørte at existere paa Jorden, idet Herren paa Grund af alle disse Aarsager, i Overensstemmelse med mange af Skriftens Profetier, fuldstændig borttog Præstedømmet og Evangeliets aandelige Gaver fra Jorden.

Enkelthederne med Hensyn til Evangeliets Borttagelse fra Jorden i hine Dage, da Mørkets Magter overvandt den synlige Kirke tilligemed dens Organisationer, er ikke aabenbaret til os af Herren; men Kjendsgjerningen er aabenbaret for os, ikke alene profetisk, men ogsaa historisk. Herren tillod dette, lige som han i sine alvise Hensigter tillod, at Jesus Kristus blev korsfæstet, skjøndt han var hans enbaarne Søn og „Livets Herre". Der er et meget dybt filosofisk Princip forbundet med Evangeliets Borttagelse fra Jorden, som stik imod Djævelens Hensigter sluttelig vil blive til stor Velsignelse for Menneskeslægten, ligesom Kristi Forsoningsdød tilvejebragte Muligheden for, at Menneskene kan opstaa fra de Døde, med andre Ord, tilvejebragte Opstandelsen fra de Døde og muliggjorde, at vi kan arve det evige Liv. Vi beder vore Venner, der ikke er Medlemmer af Kirken, vel at overveje de her fremførte evangeliske og historiske Sandheder.

Ligesom et Dampskib kan blive ødelagt baade ved en Torpedo, som rammer det udefra, og ved indvendige Explosioner, saaledes var det ikke alene den ydre Forfølgelse af de Hellige, der medførte, at Kirkeorganisationen i hine Dage blev overvunden, men de mange indre Splittelser bidrog ogsaa dertil.

Efter at Herren havde borttaget Præstedømmets Fuldmagt fra Jorden, grundfæstede de falske, selvbestaltede Kirkehyrder, som bestyrede de kirkelige Affærer i de forskjellige Distrikter, med Kejser Konstantin, kaldet den Store, i Spidsen, en stærk Statskirke, netop som Følge af, at de bestaaende kirkelige Organisationer — der allerede havde et ret verdsligt Præg og ikke modtog den livgivende Indflydelse, som bliver skjænket Guds sande Kirke ved den Helligaand — blev knyttede til den politiske Stat. Enhver vil let kunne forstaa, at en slig Kirke, hvis Overhoved ifølge Historiens Vidnesbyrd var en ugudelig Kejser, ikke kunde blive anerkjendt af Kristus som hans Kirke; thi Jesu Kristi Kirke fordum var — og er i vore Dage, da hans Kirke er gjenoprettet paa Jorden — bestyret af et Præstedømme, der bestaar af „Apostle, Profeter, Evangelister, Hyrder og Lærere". Efter at Kirken var bleven Statskirke, blev efterhaanden flere og flere af de evangeliske Ceremonier, der var forbundne med Administrationen af Evangeliets

Ordinancer, forandrede. Saaledes blev Daabsordinancen og Haandspaalæggelses-Ordinancerne forandrede, samtidig med, at Biskopperne og Præsteskabet vedblivende stredes paa det heftigste om Skriftlærdomme. Ikke alene blev de bestemte symbolske Ceremonier forandrede, men Præsteskabet tilføjede nye Ceremonier og saakaldte „Sakramenter", der ingen Hjemmel havde i Kristi Lære, men nærmest var en Efterligning af visse Jødeskikke og hedenske Tempelskikke. Den oprettede Statskirke udviklede sig henimod Pavedømmet, der nærmest maa betragtes som en Forværring af Statskirke-Regimentet. Efter Reformationen formede de fleste protestantiske Kirkesamfund sig igjen som Statskirker. Forøvrigt har saavel den romersk-katolske som den græsk-katolske Kirkeregjering stedse mere eller mindre været en Blanding af pavekirkelig og statskirkelig Forvaltning, og som Regel blev det menige Folk undertrykt af Magthaverne. Hvis vi nøje overvejer de historiske Kjendsgjerninger, til hvilke der her er hentydet, kan vi forstaa, at Apostelen Johannes taler Sandhed, naar han, som vi læser i Joh. Aabenbaring, siger, at „Dyret" (de onde Magter) skulde faa Overhaand over Kristi Menighed her paa Jorden. (Se Joh. Aab. 11, 7 og 13, 7 og Daniel 7, 21.) Han siger (13 : 7, 8):

„Og der blev givet det (Dyret) at føre Krig imod de Hellige og at overvinde dem; og der blev givet det Magt over hver Stamme og Folk og Tungemaal og Folkeslag. Og alle, som bor paa Jorden, skal tilbede ham, enhver, hvis Navn ikke fra Verdens Grundlæggelse er skrevet i Lammets, det slagtedes, Livets Bog."

Men Djævelen kunde ikke drage de trofaste Hellige — hvis Kirkeorganisation det fordum blev ham tilladt at „overvinde", hvad den jordiske Side af Organisationen angik — til Helvedsdybet, naar de ved Døden forlod denne Jord, thi, som Kristus sagde ved en vis Lejlighed: „Helvedes Porte" skulde ikke faa Overhaand over hans Menighed; ja, selv om de Hellige maatte bukke under for de onde Magter her og lide Martyrdøden, var Sejrens Krone dem dog vis. Som her fremsat, har mange faaet en fuldstændig forkert Forstaaelse af nævnte Skriftsted, saa vel som af Kristi Ord til Apostlene førend hans Himmelfart: „Se, jeg er med Eder alle Dage indtil Verdens Ende." (Mat. 28, 20.) Disse Ord angik ikke andre end dem, han talte til, udtrykker aldeles ikke noget om, at Kirken (som jordisk Organisation) skulde bestaa „alle Dage indtil Verdens Ende". Kristus vilde være med sine Apostle hinsides „indtil Verdens Ende", og saaledes var han med alle Kirkens trofaste Medlemmer.

En af de store religiøse Sandheder, som Millioner af Mennesker herefter maa lære, er denne, at vor Frelsers, Kristi Evangelium med alle dets Gaver, Kræfter og Velsignelser var borttaget fra Jorden i mangfoldige Aarhundreder, men at Evangeliets Lys nu atter skinner for alle dem, som vil tro Sandheden og adlyde vor Frelsers Befalinger, saa at de kan blive delagtiggjorte i Evangeliets herlige Naadegaver, lig de Hellige paa Kristi og Apostlenes Tid; thi alle Evangeliets Gaver bliver nu som i fordums Tid skjænket de Lydige i vor Forløsers Navn.

Statistik

over

Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige's skandinaviske Mission fra 1. Januar til 31. December 1915.

Missionspræsident: Hans J. Christiansen — Konference.	Grene	Missionærer fra Zion: Højpræster	Halvfjerds	Ældster	Kvindelige	Total Missionærer	Lokale Præstedømme: Ældster	Præster	Lærere	Diakoner	Medlemmer	Tota Medlemmer og lokale Præstedømme	Børn under 8 Aar	Totalsum	Døbte	Børn velsignede	Emigrerede: Over 8 Aar	Under 8 Aar	Udelukkede	Døde	Fremmedes Huse besøgte: Ved Tilbud af Skrifter	Efter Indbydelse	Evangeliske Samtaler	Skrifter omsatte	Bøger omsatte	Møder afholdte: Indendørs	Udendørs
Aalborg....	3		3	1		4	10	13	13	2	288	326	98	424	9	11	6		3	6		204	325	8188	201	137	
Aarhus	6	2	1	1		4	27	24	20	11	348	430	125	555	21	7	27					80	120	469	144	175	
Kjøbenhavn	7		1	1		2	26	14	18	12	549	619	105	724	7	5	22	3	5	10		21	127	3799	61	360	
Missionskontoret.....		2		1		3																					
Totalsum for Danmark....	16	4	5	4		13	63	51	51	25	1185	1375	328	1703	37	23	55	3	8	16		305	572	12456	406	672	
Bergen.....	4	1	1	1		3	9	6	9	3	257	284	90	374	5	9	12			9		35	888	5072	384	281	
Kristiania..	6		4			4	27	19	26	18	760	850	174	1024	43	21	18		3	18			511	1065	881	379	
Trondhjem.	2			2		2	4	3	2	4	113	126	27	153	5	5	1		2	3		32	117	60	38	111	
Totalsum for Norge	12	1	5	3		9	40	28	37	25	1130	1260	291	1551	53	35	31		5	30		67	1516	6197	1303	771	
Totalsum for Missionen ...	28	5	10	7		22	103	79	88	50	2315	2635	619	3254	90	58	86	3	13	46		372	2088	18653	1709	1443	

Dodsfald.

Johannes J. Mørk døde den 31. Januar i St. Marks Hospital i Salt Lake City efter en Operation. Broder Mørk blev født den 20. Febr. 1861 i Esberg, Smaalenene, Norge. Han annammede Evangeliet den 18. Septbr. 1898 i Kristiania, hvor han var godt kjendt og bl. a. i 9 Aar havde Opsyn med Lokalet i Osterhausgaden 27. Han kom til Utah med sin Familie i 1912 og bosatte sig i Salt Lake City. Han efterlader sig Hustru og 6 Børn, hvoraf 4 er i Norge. Begravelsen fandt Sted fra 22. Wards Forsamlingslokale Onsdag den 2. Febr. under stor Deltagelse.

— Søster Hilda Olsen Larsen, født i Akershus Amt, Norge, den 25. August 1862, døde i Kristiania den 2. Februar 1916. Afdøde, som var en Søster til forhenv. Redaktør af „Skandinaviens Stjerne", Oluf J. Andersen, var døbt den 15. September 1903.

— Søster Sofie Emilie Nielsen, Enke, født den 11. April 1870 i Bjorks Sogn, Norge, døde i Bergen den 6. Februar 1916 og blev begravet fra Bergens Forsamlingshus Lørdag den 12. Hun blev døbt den 8. April 1909 og var tro til Enden. Livets Krone er hende vis.

— Søster Anna Christine Gronberg Blomquist, født i Akershus Amt, Norge, den 29. Juli 1833, døbt den 12. Juni 1883, døde i Kristiania den 10. Februar 1916.

— Venlige Ord er ligesom Blomster paa Marken; brug dem navnlig omkring den hjemlige Arne. De er kostelige Juveler, i Stand til at læge det saarede Hjerte og gjøre den sorgbetyngede Sjæl glad.

— Den Fattige mangler meget; den Gjerrige alt.

— Lykkelig det Menneske, som har Gud til Ven; selv i den mørkeste Nat skinner Haabets lysende Stjerne i hans Sjæl, og ingen Fortvivlelse kan fæste Bo i hans Hjerte.

Indhold:

Tale af præsiderende Biskop Charles W. Nibley 81
Tankesprog 87, 96
Redaktionelt:
Arbejd med Iver! 88
Præsident Charles W. Penroses 84-aarige Fødselsdag 90
Evangeliets Borttagelse og Gjengivelse 90
Statistik over Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Helliges skandinaviske Mission fra 1. Jan. til 31. Decbr. 1915 95
Dodsfald 96

Udgivet og forlagt af H. J. Christiansen, Korsgade 11, Kjøbenhavn K.
Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen.)